

इमेऽपि च ह्या वीर यदि ते वनवासिनः ।
 परिचर्यां करिष्यन्ति प्राप्स्यन्ति परमां गतिं ॥ ४८ ॥
 तव शुश्रूषणं मूर्धा करिष्यामि वने वसन् ।
 अयोध्यां देवलोकं वा सर्वथा प्रजहाम्यहं ॥ ४९ ॥
 न हि शक्या प्रवेष्टुं सा मयायोध्या त्वया विना ।
 राजधानी महेन्द्रस्य यथा दुष्कृतकर्मणा ॥ ५० ॥
 वनवासे क्षयं प्राप्ते ममैष हि मनोरथः ।
 यदनेन रथेनैव त्वां वहेयं पुरीं पुनः ॥ ५१ ॥
 चतुर्दश हि वर्षाणि सहितस्य त्वया वने
 क्षणभूतानि यास्यन्ति शतशस्तु ततोऽन्यथा ॥ ५२ ॥
 भृत्यवत्सल तिष्ठन्तं भर्तृपुत्रगते पथि ।
 भक्तं भृत्यं स्थितं स्थित्यां न मां त्वं ह्यातुमर्हसि ॥ ५३ ॥
 एवं बहुविधं दीनं याचमानं पुनः पुनः ।
 रामो भृत्यानुकम्पी तु सुमल्लमिदमब्रवीत् ॥ ५४ ॥
 जानामि परमां भक्तिं मयि ते भर्तृवत्सल ।
 शृणु चापि यदर्थं त्वां प्रेषयामि पुरीमितः ॥ ५५ ॥
 नगरीं त्वां गतं दृष्ट्वा जननी मे यवीयसी ।
 कैकेयी प्रत्ययं गृहेदिति रामो वनं गतः ॥ ५६ ॥
 परितुष्टा हि सा देवी वनवासं गते मयि ।
 राजानं नातिशङ्केत मिथ्यावादीति धार्मिकं ॥ ५७ ॥